28/09/2023

«Συνεργασία» Αγίας Ζώνης και Παναγίας Γερόντισσας

/ Θαύματα Αγίας Ζώνης

Θαύμα της Αγίας Ζώνης της Υπεραγίας Θεοτόκου

(εκ της Ιεράς Μεγίστης Μονής Βατοπαιδίου Αγίου Όρους)

Ακολουθεί η μαρτυρία – επιστολή:

Όλα ξεκίνησαν Μάρτη του 2019…

Ένοιωθα ένα μεγάλο κενό μέσα μου. Άρχισα να διαβάζω και να ψάχνω τα πάντα. Από συνωμοσίες στο διαδίκτυο, αστροφυσική, εξωγήινους, για να καταλήξω στο Law of attraction. Το δοκίμασα κάποιες φορές. Ένα ερώτημα όμως δεν με άφηνε να ηρεμήσω. Γιατί να δουλεύει το law of attraction; Αν ζητάς κάτι από το Θεό και δεν σου το δίνει, γιατί αν παρακαλέσεις το «συμπάν» γίνεται αυτό που θέλεις? Αυτή η

σκέψη με έκανε να το αφήσω... Τον ίδιο καιρό που είχα αυτές τις σκέψεις, μου συνέβαινε κάτι τα βράδια... 5 φορές πρέπει να το έζησα. Να νιώθω ότι ξύπνησα, το μυαλό μου να δουλεύει κανονικά, τα μάτια μου όμως να μην ανοίγουν. Να παλεύω να ανοίξω τα ματιά μου, να προσπαθώ να κινηθώ και τίποτα να μην γίνεται. Μετά να νιώθω ένα τρέμουλο σε όλο μου το σώμα και να ακούω ένα βουητό. Να προσπαθώ να φωνάξω, να μιλήσω και να μην μπορώ. Σαν να ήμουν φυλακισμένη στο σώμα μου. Την τελευταία φορά που το έπαθα, τα μάτια μου ήταν μισάνοιχτα. Εκεί στο τρέμουλο άρχισα να βλέπω μια φιγούρα, άσπρη. Ένιωθα τρόμο! Μου απλώνει το χέρι. Εγώ δεν μπορούσα να ηρεμήσω.... Μετά από λίγο κατάφερα να συνέλθω. Άρχισα να διαβάζω μήπως και βρω τι ήταν αυτό που έζησα. Κάποια site μιλούσαν για αστρική προβολή και άλλα για sleep paralysis. Τα περισσότερα site έλεγαν να αφεθώ, να μην φοβηθώ αν το ξαναζήσω. Αν αφηνόμουν θα μπορούσα να ταξιδέψω οπού θέλω, με το μυαλό και μόνο. Να δώσω το χέρι μου στην φιγούρα με το άσπρο φως. Ένα άρθρο όμως διέφερε στις απόψεις. Ένα χριστιανικό site. Έλεγε να μην αφεθώ, να μην ανοίξω αυτή την πόρτα. Φοβήθηκα. Από εκείνη την στιγμή κατάλαβα ότι όντως υπάρχει πνευματικός κόσμος.

Μεγάλωσα με τις σωστές βάσεις από τους γονείς μου. Ήξερα για τον Θεό αλλά δεν εφάρμοσα ποτέ αυτά που ήξερα. Όλα γίνονται για κάποιο λόγο. Οκ λοιπόν. «Θεέ μου, αν υπάρχεις, βρες ένα τρόπο να με φέρεις κοντά σου, δεν θέλω όμως καρκίνο». Η μαμά μου πάντα μου έλεγε «κάνε εσύ ένα βήμα και ο Θεός θα κάνει 10», ε λοιπόν, έκανα. Ξεκίνησα να προσεύχομαι, να πίνω αγιασμό το πρωί, να πηγαίνω Εκκλησιά, πήγα να εξομολογηθώ και να κοινωνήσω. Ήθελα να δοκιμάσω, να πω ναι, έκανα εγώ την προσπάθεια μου, αλλά που είναι ο Θεός;»

Στο ενδιάμεσο πήγα για κάποιες εξετάσεις στο γιατρό. Εξετάσεις ρουτίνας. Εκεί αρχίσαν όλα. Η γιατρός κάτι έβλεπε, το τεστ κάτι έδειξε, η βιοψία βγήκε, ΚΑΡΚΙΝΟΣ! Μα καρκίνος; Μα ήταν το μόνο που φοβόμουν τόσο πολύ, το μόνο που δεν ήθελα καθόλου! Μα γιατί; Δεν έχει άλλο τρόπο ο Θεός να σε φέρει κοντά του; Πως θα το αντέξω; Εγώ δεν είμαι δυνατή!

Λίγες μέρες πριν να βγουν τα αποτελέσματα της βιοψίας πήγα στον πνευματικό μου. Του είπα τι έγινε, τι σκέφτηκα, τι είπα. Χαμογέλασε. «Μην ανησυχείς, όλα θα πάνε καλά. Εμείς θα ξαναβρεθούμε και θα δεις που δεν θα είναι τίποτα». Μου το είπε με τόση σιγουριά που το πίστεψα. Λίγες μέρες μετά είχα τα αποτελέσματα της βιοψίας. Εγώ στο μυαλό μου είχα τα λογία του πνευματικού μου και μου έδινε δύναμη. Μετά τα αποτελέσματα με στέλνει ο πνευματικός μου σε ένα μοναστήρι για να με σταυρώσουν με ένα μύρο. Στην επιστροφή, όταν πήγαμε να μπούμε στο αυτοκίνητο, ευωδίαζε τόσο πολύ, που ανοίξαμε όλα τα παράθυρα.

Κάποιες μέρες μετά έκλεισα εισιτήριο για να πάω στο εξωτερικό για την

επέμβαση. Όλο αυτό το διάστημα πήγαινα Εκκλησιά τακτικά, κοινωνούσα, και διάβαζα τους χαιρετισμούς της Πανάγιας πρωί και βραδύ. Τις πρώτες μέρες τα δάκρυα έτρεχαν ποτάμι. Περίμενα τηλεφώνημα για το πότε θα μου έβρισκαν ραντεβού για μαγνητική τομογραφία. Δύσκολο, γιατί μετά από 2 μέρες θα έφευγα για το εξωτερικό. Έπρεπε να βρω ραντεβού. Ένα πρωί λοιπόν μόλις άνοιξα τα μάτια μου, ακούω μια γυναίκεια φωνή να μου λέει «Η Ηγουμένη είμαι, θα είμαι μαζί σου αύριο». Δεν έδωσα σημασία... μάλλον θα ήμουν του ύπνου ακόμα, το φαντάστηκα. Το μεσημέρι της ιδίας μέρας με παίρνουν τηλέφωνο από το ακτινολογικό κέντρο. «Σου βρήκαμε ραντεβού για μαγνητική τομογραφία αύριο. Μου πηρέ λίγη ώρα να συνδέσω τα 2... «Θα είμαι μαζί σου αύριο». Αλλά και πάλι, ποια να είναι αυτή η Ηγουμένη... Πήγα στο ακτινολογικό. Έχω κλειστοφοβία. Τρομερό για μένα. Μου έδωσαν ηρεμιστικό αλλά δεν κατάλαβα τίποτα από τον φόβο μου. Μπορεί να ακουστεί υπερβολικό αλλά όσο έντονα θυμάμαι την εγχείρηση άλλο τόσο και με τρόμο θυμάμαι το μαγνητική τομογραφία. Δεν μπορούσα να πάρω ανάσα. Τέλειωσε η εξέταση. Πήγα σπίτι.

Σε μια συζήτηση με την μητέρα μου μου λέει, «Ξέρεις στο Άγιο Ορός την Παναγιά την λένε και Γερόντισσα του Αγίου Ορούς, Ηγουμένη δηλαδή. Η αλήθεια είναι ότι φορούσα την ζώνη της Παναγίας την ώρα της εξέτασης την οποία μου έφεραν από το Άγιο Όρος. Πάλι όμως δεν ήμουν σίγουρη ποια ήταν φωνή που άκουσα. Την άκουσα δυνατά όμως. Σαν να και ήταν μαζί μου στο δωμάτιο. Το απόγευμα πάω να πω τους χαιρετισμούς της Πανάγιας όπως έκανα κάθε μέρα. Πριν ξεκινήσω ακούω μια φωνή, μέσα μου όμως αυτή τη φορά, να μου λέει «Γύρισε την εικόνα, δες από πίσω». Γύρισα λοιπόν την εικόνα. Η εικόνα αυτή ήταν μια εικόνα που μου είχε δώσει η μαμά μου. Ποτέ δεν κοίταξα να δω τι γραφεί από πίσω... Υπήρχε ένα αυτοκόλλητο και έγραφε «Παναγία η Γερόντισσα, Ιερά Μονή Παντοκράτορος Άγιο Ορός». Εκεί άρχισα να κλαίω! Ήμουν σίγουρη ότι η φωνή που άκουσα ήταν της Παναγίας μας.

Πήγα στο εξωτερικό, έκανα μια πολύ μεγάλη εγχείρηση αλλά ευτυχώς ο καρκίνος ήταν σε αρχικό στάδιο. Δεν χρειάστηκε να κάνω κάτι άλλο. Όταν επέστρεψα στην Ελλάδα είχα 2 σκέψεις. Γιατί καρκίνο; Γιατί αυτό που φοβούμουν πιο πολύ από όλα; Γιατί αυτό, που ήταν το μόνο που ζήτησα να μην έρθει σε μένα; Και το δεύτερο γιατί η τόση επιμονή του πνευματικού μου ότι δεν ήταν τίποτα! Ότι όλα θα πάνε καλά. Αφού δυσκολεύτηκα, πόνεσα, θα έχω προβλήματα στην υγεία μου τώρα. Όλα αυτά ήταν τίποτα; Ο καρκίνος τίποτα;

Ε, λοιπόν, ναι όλα καλά! Ο καρκίνος τίποτα! Ο καρκίνος με έσωσε. Μου άλλαξε την ζωή. Πάντα φοβόμουν να πω Θεέ μου ας γίνει αυτό που θέλεις εσύ γιατί σκεφτόμουν ότι ίσως αυτό που θα ήθελε ο Θεός, εγώ να μην το ήθελα. Μου έδειξε

ο Θεός ότι εκείνος ξέρει καλύτερα. Ότι αυτό που φοβόμουν τόσο ήταν αυτό που χρειαζόμουν. Δεν θα άλλαζα τίποτα από όσα έγιναν όσο και αν δυσκολεύτηκα.

Φυσικά λοιπόν δεν ήταν τίποτα. Η εγχείρηση έγινε και σωματικά και ψυχικά και εγώ σώθηκα.

Κ.Λ.